SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

41. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK | 24 Kč • 0,95 € | 12. ŘÍJNA 2025

Z obsahu:

Naše křehkost je mostem k nebi
Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci 3. září 2025, Řím, náměstí Sv. Petra
– strana 2 –

Svatý Havel
Libor Rösner
– strana 4 –

Dopis národního ředitele Papežských misijních děl k Misijní neděli 19. října 2025
– strana 5 –

Můj pohled na Probodeného
– strana 6 –

Papež Lev XIV. přijal rezignaci biskupa Václava Malého
– strana 7 –

Svatá Markéta Marie Alacoque a úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu (1)
– strana 8 –

Syn brusiče nožů (12)
Wilhelm Hünermann
– strana 10 –

Matka teenagera, jehož k sebevraždě navedla AI, našla naději v papeži
– strana 13 –



Zjevení Nejsvětějšího Srdce Ježíšova svaté Markétě Marii Alacoque (obraz z 19. stol., Wikipedia)

Naše křehkost je mostem k nebi

Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci 3. září 2025, Řím, náměstí Sv. Petra

Jan 19,28-30

Drazí bratři a sestry, v samém jádru pašijového vyprávění, v nejjasnějším a zároveň nejtemnějším okamžiku Ježíšova života, nám Janovo evangelium předává dvě slova, která v sobě skrývají nesmírné tajemství: „Žízním“ (19,28) a hned poté: „Dokonáno je“ (19,30). Jsou to poslední slova, ale jsou naplněna celým životem a odhalují smysl veškeré existence Božího Syna. Na kříži se Ježíš nejeví jako vítězný hrdina, ale jako žebrák, který žadoní o lásku. Nic nevyhlašuje, neodsuzuje, nebrání se. Pokorně žádá o to, co si sám nijak nemůže dát.

Žízeň Ukřižovaného není jen fyziologickou potřebou rozedraného těla. Je rovněž a především vyjádřením hluboké touhy: touhy po lásce, vztahu, společenství. Je to tichý výkřik Boha, který se poté, co se rozhodl sdílet vše z našeho lidského údělu, nechává prostoupit i touto žízní. Boha, který se nestydí prosit o doušek vody, protože tímto gestem nám říká, že láska, aby byla opravdová, se musí naučit také žádat, a nejen dávat.

Pokračování na str. 9

Editorial

Nemalujme svým životem obraz, který nemá s Bohem nic společného... Je velkou zodpovědností každého křesťana, aby vnášel do světa správné povědomí o tom, kým Bůh je a jak jedná, jak působí v tomto světě a v životě každého člověka – ať už má pro Boha srdce otevřené, nebo ne. Tato zodpovědnost je vlastně naší podstatnou povinností, která se váže na sdělení první kapitoly knihy Genesis (srov. Gn 1,26–27)...

Příklady, jak neporušeně ve svém životě uchovávat obraz Boží, nacházíme spolehlivě ve svatých všech dob. Jedním z nich je i svatý Havel, (str. 4–5) jehož slova o Božím obrazu jsme parafrázovali v úvodu. O svatém Juliánu Eymardovi čteme již delší čas (str. 10–13) – také on se snažil být věrným obrazem Božím, i když mu bylo prostřednictvím druhých lidí kladeno mnoho překážek. V tomto týdnu pak najdeme v liturgickém kalendáři (16. října) jméno svaté Markéty Marie Alacoque, (str. 8–9) u níž obraz Boží je vyjeven zvláště v úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Letos v červnu uplynulo 350 let od završení zjevení Ježíšova Božského Srdce, kterým svatá Markéta byla omilostněna – je tedy užitečné oživit si, případně prohloubit naše povědomí o těchto zjeveních a úctu k Srdci Ježíšovu.

Víme, že láska se projevuje rovněž vděčností vůči milovanému za prokázané dobrodiní. Jen stěží můžeme prohlásit o někom, kdo dostane obrovský dar, který sice přijme, ale jaksi samozřejmě a bez poděkování, jakoby bez zájmu o obdarovávajícího, že má srdce naplněné láskou k tomuto člověku. Takto opuštěně se mohl cítit i Pán Ježíš, když uzdravil deset malomocných – jen jeden, Samaritán, se vrátil, velebil Boha a poděkoval mu za dar zdraví. Můžeme říci, že u něho jediného spolu s fyzickým uzdravením došlo i k uzdravení ve vztahu k Bohu. A teprve když padl na tvář k Ježíšovým nohám, prožil dokonalou radost z nového života, který se před ním otevřel skrze Boží milosrdenství. (str. 3)

Každý, kdo prožil něco podobného jako onen Samaritán, je vyzván, aby aktivně hlásal radostnou zvěst evangelia. A k tomu je na základě svého křtu povolán každý křesťan. Hovoříme tak o misijním poslání, jež se netýká jen Misijní neděle, kterou budeme slavit příští týden, (str. 5) ale je podstatnou náplní každodenního křesťanského života. Boží slovo může být hlásáno různými způsoby, avšak nejzřetelněji je vidět ve ztělesněné podobě obrazu Božího – dokonale věrně v Ježíši Kristu a více či méně v nepokřivené podobě v životě každého jednotlivce. Pokud člověk při hlásání evangelia ve své slabosti nepokřiví Boží obraz v sobě příliš, kromě jiného z něj vyzařuje láska milujícího Božského Srdce Ježíšova, k jehož úctě je vyzýván prostřednictvím svaté Markéty Marie Alacoque celý svět. K hlubšímu poznání božské podstaty Ježíšova Srdce pak dobře poslouží četba Písma svatého. „V Božím slově poznáváme Boží Srdce,“ říká sv. Řehoř Veliký. A nejvzácnější plod milujícího Božího Srdce vidíme na Ježíšově kříži. Při pohledu na Probodeného (str. 6–7) se musí v každém otevřeném lidském srdci rozehrát struny vděčnosti za dílo vykoupení, za lásku Lásky, jež prolila pro naši spásu svou krev v nejvyšším utrpení těla i ducha ...

Zároveň nám tento pohled připomíná, že nikdo se nemůže zachránit sám, že láska je také pokorná a nebojí se žádat o pomoc, když je v člověk v úzkých. Tak Ježíšovo „Žízním!“ na kříži je rovněž výkřikem lidstva, které stále hledá živou vodu – říká ve své katechezi papež Lev XIV. Kde ji najde? U Ježíšových nohou: pod křížem, před Svátostí oltářní, ve svátostech ... v pokorném a vděčném „padnutí na tvář“ před Božím Synem. On nás za to odmění svými milostmi, ba i milosrdnou láskou k bližním, kterou my sami ze sebe nejsme schopni dát – přitom je nejen pro naše misijní působení tak důležitá...

Prosme tedy na přímluvu Panny Marie – jež vedla jako Matka i svatou Markétu Marii Alacoque – Božské Srdce, abychom je dokázali milovat tak, že i z našeho srdce vytrysknou paprsky lásky oblažující a proměňující tento svět – a tím zároveň zachováme věrnost Božímu obrazu v nás...

Daniel Dehner

Chvála vděčnosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Jsme služebníci neužiteční.

Udělej ve své mysli místo pro Boží slovo. Abys je mohl přijmout s užitkem, postarej se, aby kolem tebe i v tobě nastalo takové ticho, ve kterém nic nebude rušit tichý hlas Ducha Svatého.

Tvůj Pán pokračuje ve své cestě do Jeruzaléma, kde dovrší své mesiánské poslání. Již třetí rok *chodí a všude dobře činí*[1] a jeho jméno se stalo známým po celé zemi. Ti, kteří by rádi využili jeho uzdravující přítomnosti, podstupují často nemalou námahu, aby se dostali do jeho blízkosti. Jsou mezi nimi i nejubožejší z ubohých, které postihla krutá a zrádná rána malomocenství. Jsou odsouzeni k nelítostnému osudu. Ještě dříve, než budou prožívat, jak se jejich těla zaživa rozkládají, jsou již vyloučeni z lidské společnosti. Snaž se vžít do jejich zoufalého postavení. Uvědom si přitom, jaké je to neštěstí, propadnout nesrovnatelně horšímu malomocenství hříchu, které vylučuje duši z Božího společenství a deformuje ji odpornými ranami a nádory. Vyprošuj si od Pána milost, aby ses takového nebezpečného a nakažlivého malomocenství na své duši bál a chránil se před ním více než před leprou na svém těle.

Společný osud svedl k sobě deset malomocných bez ohledu na to, odkud kdo pochází. Nyní jsou vedeni společnou tužbou: najít Ježíše z Nazareta a vyprosit si u něho uzdravení. Nemají tušení, že božský Mistr je vidí dříve, než oni spatří jeho, a obrací k nim vstříc své kroky již dlouho před tím, než uslyší jejich prosebné volání. Svádí tak na jedno místo Boží všemohoucnost a lidskou bídu, aby mohl osvědčit svou dobrotu a milosrdenství. Nezaslouží si díky a chválu již za to, že sestoupil do tohoto slzavého údolí, prochází zemí a všem potřebným posílá vstříc naději a víru?

Tato skupina vyhoštěných se ovšem nemůže k Ježíši přiblížit, a už vůbec se ho dotýkat, jak to udělalo tolik jiných šťastlivců. Snad jim postačí, když ho uvidí alespoň zpovzdálí: *Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!* Zapamatuj si toto jejich zvolání. I kdybys byl jakkoliv daleko od božského Divotvůrce, můžeš si být jist, že tato slova uslyší, protože právě na tento výkřik toužebně čeká.

Všimni si, že ačkoliv je svrchovaným Pánem života i smrti, respektuje Zákon a připomíná jeho závaznost i těm, jimž prokazuje dobrodiní. Také očištění od malomocenství duše potřebuje, aby bylo potvrzeno zákonnou autoritou. Nevyhledávej své vlastní cesty, jak dosáhnout odpuštění, a buď vděčný Pánu za instituci jeho svátosti, která ti dává jistotu, že tvoje duše je znovuzrozena jako po koupeli, takže se může vrátit do společenství svatých.

Ježíšova velkodušnost však jde ještě dále než jen ke splnění naléhavé prosby o tělesné uzdravení. Chce dát prosícím nejen dar zdraví, ale i nový vztah k Bohu.

Syrský vojevůdce Náman se také vypravil za izraelským prorokem jen proto, aby opět získal ztracené zdraví. Jenom nerad a teprve na naléhavou domluvu přátel se pokoří a podstoupí *Božím mužem* předepsaný očistný obřad, ale pak vystupuje z Jordánu čistý jako dítě. Jestliže moc, kterou Elizeovi propůjčil Hospodin, vrátila Námanovi zdraví, pak ryzí prorokova nezištnost jakožto obraz Boží velkodušnosti přispěla k tomu, že uzdravený Syřan se od pohanských model obrací k víře v jediného pravého Boha, který tak nezištně a štědře rozdává ze své hojnosti. Odnesl si tedy nakonec mnohem více, než oč přišel požádat.

Proto Ježíš čeká na návrat těch, kteří ho předtím prosili jen z dálky. Není to smutné, že z deseti přichází jen jeden? Nepatříš také k oněm devíti, kteří se nevracejí a nepřicházejí okusit, *jak dobrý je* Pán[2]? Zeptej se vděčného cizince a on ti dosvědčí, že teprve když *padl na tvář k Ježíšovým nohám,* prožil dokonalou radost z nového života, který před ním otevřelo Pánovo milosrdenství.

Děkování a chvála, kterou vzdáváš Bohu, tě uschopňuje zblízka a hlouběji poznávat velikost daru i velikost toho, který je původcem všeho dobra. Toho, kdo mu padne k nohám, zvedá na své srdce. Všechno, co dělá pro tebe, dělá proto, aby tě mohl do něho uzavřít. Neustávej proto *zpívat Hospodinu novou píseň.*[3]

Nenechávej si však tuto radost díků a chvály pro sebe. Přidej se k vděčnému cizinci a *velkým hlasem veleb Boha, uváděj ve známost spásu a spravedlnost, kterou Pán zjevil před zraky pohanů.*[4] Nejpřiměřenějším projevem vděčnosti k *Ježíšovi, Davidovu potomku, je hlásání evangelia. V tom neustávej,* i kdybys kvůli němu třeba měl *trpět v poutech jako zločinec.* Kéž Boží slovo ani v tvém srdci nikdy *nezůstane spoutáno.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

[1] Srov. Sk 10,38; [2] Ž 34,9;
[3] srov. Ž 98,1; [4] srov. Ž 98,1–2.

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Král 5,14–17

Náman sestoupil k Jordánu a ponořil se do něho sedmkrát podle nařízení Božího muže Elizea a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý. Náman se vrátil k Božímu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: „Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli. Nyní vezmi, prosím, dar od svého služebníka.“ Elizeus odpověděl: „Jako že je živ Hospodin, jemuž sloužím: Nic nevezmu!“ Ačkoli na něj naléhal, aby vzal, odepřel. Náman pak řekl: „Když tedy opravdu nechceš, dovol mi vzít tolik prsti, kolik unese spřežení mezků, neboť tvůj služebník nebude už obětovat celopaly a žertvy jiným bohům, jen Hospodinu.“

2. čtení – 2 Tim 2,8–13

Milovaný! Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snáším všecko, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Krista Ježíše. Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít. Když vytrváme, budeme s ním i kralovat. Když ho zapřeme, zapře také on nás. Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.

Evangelium – Lk 17,11–19

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš mezi Samařskem a Galilejí. Když

Dokončení na str. 12

Libor Rösner

Svatý Havel

O tomto irském světci padla krátká zmínka v příběhu věnovaném sv. Kolumbánovi (viz Světlo 46/2024). Byl jedním ze dvanácti mnichů, které si sv. Kolumbán vybral na svou misijní cestu na evropský kontinent. Jeho jméno v latině, do níž proniklo z keltštiny, ve které „ghas-los" znamená „cizinec", zní Gallus či též Gall.

Narodil se kolem roku 550 v Leinsteru. Neznámo kdy vstoupil (spolu se svým bratrem Deikolou) do kláštera v Bangoru. Jako opat zde působil zbožný asketa Comgall a právě sv. Kolumbán zde vyučoval biblistiku. Není přitom vůbec vyloučeno, že Havla sem přilákala pověst svatosti obou mužů. Jimi formován rostl ve ctnostech a – opět neznámo kdy – přijal svátost kněžství. Určitě k tomu však došlo před rokem 590, v němž se pod Kolumbánovým vedením vydal – jako všichni ostatní s tonzurou ve tvaru kříže – na tzv. „peregrinatio pro Christo", tj. „pouť pro Krista". Ze všeho nejdřív zamířili k burgundskému králi sv. Guntramovi (viz *Světlo* 12/2024), jenž jim poskytl jako útočiště opuštěnou zříceninu dávné římské pevnosti Annegray, aby zde mohli zřídit poustevnu.

Irští mniši zaseli dobré símě, jež zdárně rostlo. Pohané se obraceli na víru, což těšilo i krále Guntrama, a dal misionářům k dispozici další objekt – pozůstatky antických lázní Luxueil. Ty se obratem proměnily v klášter, obývaný nejen třinácti Iry, ale postupně i mladými muži z okolí.

Svatý Havel měl na tom velký podíl. Jednak ovládal jazyk místních lidí (nebo možná spíše nějaký příbuzný dialekt), tudíž k nim mohl promlouvat, jednak uměl lovit ryby, čímž na vesničany neméně silně zapůsobil.

Věrně naplňoval Kolumbánovo volání po svatosti, při němž Kolumbán používal příměr stvoření člověka k Božímu obrazu, který mají jeho duchovní synové co nejsvědomitěji zachovávat. *„Nemalujme obraz, který s ním nemá nic společného,"* říkával. Kolumbán sám jim šel příkladem a nemohl a ani nechtěl přivírat oči nad počínáním krále Theodoricha II., jenž zcela nepokrytě žil s konkubínou. Nemohl a nechtěl ani mlčet, což král nepřešel jen tak, ale učinil pokus vyvézt celou skupinu irských misionářů zpět do jejich domoviny. Loď však neprodleně po vyplutí uvázla na mělčině. Pro kapitána lodi to znamenalo jediné: Bůh je proti tomuto podniku. Vysadil tedy mnichy zpátky na břeh.

Ti se ovšem už do Luxueilu nevrátili. Namísto toho se vydali lodí proti proudu Rýna k Curyšskému jezeru a odtud vyrazili hlásat Krista divokému germánskému kmenu Alamanů, který obýval území rozprostírající se zhruba v dnešním Švýcarsku. Založili zde klášter Bregenz a po nějaké době – roku 612 – se opět zvedli a putovali do Itálie. Ovšem již bez sv. Havla, jenž kvůli podlomenému zdraví zůstal na místě se sítí a rybářskou lodí.

Kolumbán byl ale proti, dokonce Havlovi zakázal sloužit mši svatou, dokud bude on naživu, ježto se v jeho očích tímto rozhodnutím provinil proti slibu absolvovat doživotní „peregrinatio pro Christo". Domníval se, neprávem ovšem, že Havel nemoc použil jako záminku k setrvání na tomto klidném a příjemném místě, aby již nemusel nadále čelit únavě a protivenstvím spjatým s misionářskou námahou. Možná si vzpomněl na událost, kdy ho poslal do jedné řeky lovit ryby, ale Havel rozhodil sítě do jiné (snad šlo o přítok a hlavní proud), ale nic nechytil, naopak pozoroval, jako by jakási síla ryby od jeho sítě odháněla. Když potom rozhodil sítě do Kolumbánem určené řeky, v okamžení je měl plné. Kolumbán mu posléze vyčinil za neuposlechnutí jeho konkrétního nařízení.



Svatí Kolumbán a Havel na Bodamském jezeře (iluminace rukopisu z 15. stol.)



Svatý Havel na nástěnné malbě ve filiálním kostele sv. Venantia v Pfärrenbachu

Před svou smrtí v roce 615 mu však poslal biskupskou berlu na znamení, že z něj snímá zákaz sloužení mše svaté, který Havel celé ty tři roky přísně dodržoval, ač se ničím neprovinil. Podle legendy vyslanec dorazil k Havlovi ve chvíli, kdy vysluhoval Nejsvětější oběť – Havel z vidění věděl, že Kolumbán je po smrti.

U řeky Steinach si vystavěl malou poustevnu, kam mu spřátelený kněz Wilimar, působící v Arbionu, poslal na pomoc dva kleriky a jáhna jménem Hiltibold. Tím byl dán základ malé komunitě, jež se postupně zvětšovala.

Právě Hiltibold se stal svědkem asi nejznámějšího zázraku spojeného se sv. Havlem. Pomáhal mu najít vhodné místo pro poustevnu. V jednu chvíli Havel nešťastně uklouzl a spadl do trnitého křoví. Hiltibold mu chtěl pomoct, on však řekl: *„Tady je místo mého odpočinku na věky."* A pak narychlo zhotovil z lískových větví kříž, který vbodl do země. Hiltibold ho varoval, že je to kraj plný dravé zvěře, což záhy nato potvrdil medvěd, který se na oba muže začal sápat. Havel měl však pro strach uděláno. Popadl medvědovu

vztyčenou tlapu a vytrhl mu z ní veliký trn. Medvěd jako mávnutím kouzelného proutku zkrotl – učiněný beránek. Dokonce mu pak pomáhal nosit dřevo na stavbu poustevny.

Havel žil vyloženě poustevnickým životem, opuštěním Kolumbánovy skupiny se vzdal misionářské činnosti. Určitě v tom viděl Boží vůli, o své vlastní by se k takovému kroku neodhodlal. Havel patrně zprvu neuměl jazyk Alamanů, protože je známo, že jeho kázání musel z velké části překládat jeho přítel, jáhen Jan. Přesto se stal postupně vyhledávaným duchovním rádcem, udivujícím svou moudrostí a zbožností.

Nezůstával však pouze v poustevně. Jsou známy jeho pěší výpravy do blízkých i vzdálenějších lokalit. V Überlingenu například vyléčil psychicky nemocnou kněžnu Fridiburgu, jejíž otec Cunzo mu chtěl za odměnu udělit biskupskou mitru v Kostnici. Havel odmítl a doporučil místo sebe svého přítele, jáhna Jana. Odmítl i podruhé, stejně jako prosbu vyslanců mnichů z Luxeuilu, aby se k nim vrátil a stal se opatem. Neodmítl nicméně svého přítele Wilimara z Arbonu, aby do jeho města přišel kázat. To už patrně jazyk místních ovládal, poněvadž v Arbonu kázal dva dny. Třetího dne se chtěl vrátit do poustevny, avšak neměl k tomu již dostatek sil. Dne 16. října 645 v Arbonu odevzdal svou duši Hospodinu. Pochován byl nicméně tam, kde strávil poslední třetinu svého života – ve své poustevně.

Nad ní roku 750 povstal díky sv. Otmarovi klášter, jenž k Havlově cti dostal název St. Gallen. Zbožní lidé posílali dary na výstavbu a zvelebování kláštera v míře nebývalé. Později šlo o jedno z předních opatství daného regionu a časem i celé západní Evropy. Bylo to dáno i slavnou školou založenou při něm císařem Karlem Velikým, školou patřící vedle těch v Tours a ve Fuldě k nejproslulejším na kontinentě. Jednu dobu pod opatstvím bylo 54 kostelů a na 4 000 lenních statků, což jsou závratná čísla. Povstalo vedle něj i stejnojmenné město, jeho starosta však roku 1531 přestoupil na protestantismus a opatství zrušil. To se časem proměnilo v ruiny a ostatky sv. Havla byly z velké části zničeny. Světcovu hlavu získal svého času Karel IV. pro kostel v Praze zasvěcený sv. Havlovi.

Dopis národního ředitele Papežských misijních děl k Misijní neděli 19. října 2025

Milí přátelé misií, bratři a sestry, srdečně Vás zdravím.

Uběhl rok a opět budeme příští neděli slavit Světový den misií, Misijní neděli. V duchu poselství papeže Františka pro letošní rok – „Misionáři naděje mezi národy“ – Vás chci povzbudit, abychom společně rozžehli světlo naděje v našich komunitách i ve světě. Papež nás vybízí, abychom šli v Ježíšových stopách a přinášeli naději všem – zvláště těm, kteří trpí a zoufají si. Staňme se konkrétně přítomnými v životech lidí kolem nás – pomáhejme chudým, nemocným, osamělým a zraněným – a to srdcem plným soucitu a blízkosti. Modlitba je pramenem této naděje, a právě modlitba udržuje jiskru naděje, která může rozhořet plamen milosti kolem nás. Proto prosím: pojďme se letos ještě více spojit v modlitbě, aby náš společný dech víry přinesl skutečnou sílu naděje. Buďme „misionáři naděje“ ve svém okolí – v rodině, škole, práci i sousedství. Připojme se k modlitebním iniciativám na podporu misijních děl a našich kněží a sester působících v misijních zemích. Přispějme dle svých možností do sbírky Misijní neděle – na podporu konkrétních projektů Papežského misijního díla šíření víry pomoci potřebným a evangelizace mimo naše území.

Využívám této příležitosti, abych Vám upřímně poděkoval za modlitby a veškerou podporu papežských misií v loňském roce. Jsem opravdu hrdý na dárce z České republiky. Díky Vaší štědrosti jsme poskytli pomoc chudým lidem ve čtyřech zemích čtyř kontinentů částkou více než 18,1 milionů korun. Pomáháme tak v Ugandě, Srí Lance a Papui Nové Guinei s pastoračními a edukačními projekty. Podporujeme katechisty, provoz křesťanských rádií, stavby a opravy kostelů a kaplí. Pomáháme lidem zlepšovat životní podmínky. Podporou projektu *Domus missionalis* také pomáháme přípravě misionářů na jejich pastorační působení. Podáváme pomocnou ruku všem potřebným.

Každý věřící je vyzván, aby se aktivně zapojil do šíření dobré zprávy evangelia. To znamená, že každý křesťan by měl prostřednictvím svého životního svědectví a konkrétních činů přinášet naději a podporu tam, kde žije a kde je to nejvíce potřeba.

Papež František ve svém poselství k letošní Misijní neděli s nadějí napsal: „Křesťanské komunity mohou být znamením nové lidskosti ve světě, který v těch »nejrozvinutějších« oblastech vykazuje vážné příznaky krize lidství: šířící se pocit bezradnosti, osamělost a opuštěnost starších lidí, neochotu vynaložit úsilí k pomoci těm, kteří jsou našimi bližními v nouzi. V technologicky nejvyspělejších zemích se vytrácí blízkost; všichni jsme propojeni, ale nemáme mezi sebou vztah. Zaujetí efektivitou a lpění na věcech a ambicích nás vedou k sebestřednosti a k neschopnosti projevit altruismus. Evangelium, prožívané ve společenství, nám může navrátit celistvé, zdravé a vykoupené lidství.“

Církev není úřední instancí, ale putující komunitou srdcí, která nese Kristův dotek všude tam, kde je smutek a beznaděj. Společně tak můžeme znovu vyzářit tu „novou lidskost“, o které píše – lidskost naděje, společenství a ochoty dívat se člověku do očí.

Svatá Maria, Hvězdo evangelizace, oroduj za nás!

Ze srdce Vám i Vašim blízkým žehná

jáhen Leoš Halbrštát,
národní ředitel Papežských misijních děl
v České republice



Poselství Královny míru

„Drahé děti! Ať je vám tento čas dobou modlitby za mír. Děkuji vám, že jste odpověděly na mé volání.“

Medžugorje 25. září 2025

Můj pohled na Probodeného

Srdce je ve všech kulturách symbolem lásky. Pro nás křesťany však tento symbol nabývá nejhlubšího významu v rozjímání o Ježíšově Srdci a jeho božské lásce. V letošním roce uplynulo 350 let od završení zjevení Nejsvětějšího Srdce Ježíšova sv. Markétě Marii Alacoque v Paray-le-Monial.

V prologu Janova evangelia čteme: *„Jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl.“* (Jan 1,18) Ano, Boží Syn se stal člověkem a „o něm řekl“, tedy o lásce Otce, a udělal to tím, že přijal srdce – lidské, pulzující, živé srdce, které se v milosrdné, vykupitelské lásce vydalo na smrt za nás všechny. Svatý František Salesský to vystihl prostými, ale hlubokými slovy: *„Bůh je Láska; a tato Láska se stala viditelnou v Ježíšově Srdci.“*

Jak je nádherné představit si a rozjímat o tom, že tělesné srdce Bohočlověka bylo utvořeno v lůně Panny Marie a začalo bít v ní, Neposkvrněné. Pro svůj fyzický život si vše vzal z Panny Marie! A kdo by otevřel Srdce Panny Marie, našel by tam Ježíšovo Srdce. Od prvního okamžiku až po věčnost jsou tato dvě Neposkvrněná Srdce nerozlučně spojena v dokonalém svazku života, lásky a utrpení. Syn a Matka byli skutečně jedno srdce a jedna láska, sjednocení pro jeden společný cíl: vykoupení světa. Panna Maria to jednou dala poznat sv. Brigitě Švedské: *„Adam a Eva zaprodali svět za jedno jablko; můj Syn a já jsme vykoupili svět jedním srdcem... Ano, odvažuji se říci: Jeho bolest byla mojí bolestí, protože jeho srdce bylo mým srdcem!“* Každý záchvěv v srdci Syna nacházel ozvěnu v srdci Matky – té, kterou právem můžeme nazývat první a největší ctitelkou, znalkyní Ježíšova Srdce a jeho adorátorkou. Ježíšovo Srdce, božské a zároveň hluboce lidské a citlivé, v každé době zasluhuje úctu a lásku všech lidí.

Při uctívání Ježíšova Srdce jde o Pánův vnitřní život, o poznávání jeho nejvnitřnější, nejhlubší podstaty, o pochopení jeho způsobu jednání, jeho ctností a jeho nekonečné odpouštějící vykupitelské lásky. Nejkrásnějším a nejvěrnějším projevem této úcty je napodobování Ježíšovy lásky – k Otci, k Panně Marii, k bližním i k celému stvoření.

Nejlépe můžeme poznat vnitřní podstatu Ježíšova Srdce v Písmu svatém. Evangelium – na každé straně – pozornému čtenáři vypráví o Ježíšově odpouštějící a dobrotivé lásce. *„V Božím slově poznáváme Boží Srdce,“* říká výstižně sv. Řehoř Veliký. Ježíš popsal své Srdce, tedy svoji lásku, jedinou větou: *„Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.“* (Mt 11,29) Tato slova jsou výzvou, abychom ctnosti tichosti, mírnosti a pokory napodobovali ve svém smýšlení, slovech a skutcích.

Když Ježíš ve večeřadle na Zelený čtvrtek shromáždil své apoštoly, projevil lásku tím nejpokornějším způsobem – umýváním nohou, což byl tehdy úkol otroka. Touto službou je učil, na čem v životě křesťana skutečně záleží: podobnými Pánovu Srdci se stáváme jen tehdy, když se pokorně skloníme, když sloužíme a milujeme dobrotivou láskou tak jako on.

Při poslední večeři nám Ježíš zanechal ten nejvzácnější dar – svatou Eucharistii, své eucharistické Srdce. Pak vyšel do temnoty noci, otřesen až do hloubky své bytosti, aby v Getsemanské zahradě protrpěl smrtelnou úzkost a potil se krví a aby nakonec přijal utrpení a smrt na Kalvárii. Jeho vykupitelské Srdce, probodené na kříži, kde se z něho vylila krev do poslední kapky, zůstává otevřené pro všechny – nyní i navěky.

Nekonečný proud milostí

Prorok Zachariáš ve své vizi předpověděl již 500 let před Kristem budoucí událost těmito slovy: *„Budou vzhlížet ke mně, kterého probodli.“* (Zach 12,10) Tuto předpověď mohl apoštol Jan, stojící pod křížem po boku Spoluvykupitelky – Panny Marie, dramaticky zažít jako očitý svědek a jako jediný evangelista ji také zaznamenal: *„Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, kosti mu nelámali, ale jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a ihned vyšla krev a voda.“* (Jan 19,33–34) A právě tak, jak Jan výslovně potvrzuje, se naplnilo prorocké Zachariášovo slovo (srov. Jan 19,37).



Peter Paul Rubens (1577–1640): Pohřbívání

Svatý Ambrož ve světle tohoto tajemství připomíná věřícím hluboký kontrast: *„Pro izraelský národ vytékala voda ze skály, pro vás vytékala krev z Kristova boku. Jejich žízeň napojila voda na krátkou dobu, vaši žízeň uhasí krev navěky.“* Třikrát se pohled na Probodeného výslovně připomíná v Apokalypse, kde Jan na ostrově Patmos vidí budoucí věci a říká: *„Hle, přichází v oblacích! Uzří ho každé oko, i ti, kdo ho probodli.“* (Zj 1,7) A sv. Bernard nám připomíná ještě jednu hlubokou pravdu, na niž nesmíme zapomenout: *„Když bylo Srdce Ježíšovo probodeno vojákovým kopím, pronikl meč také duši Panny Marie.“*

Privilegium spočívat na Pánově hrudi – na znamení hluboké důvěrnosti – bylo jako prvnímu uděleno mladému apoštolu Janovi. *„Učedník, kterého Ježíš miloval“* (Jan 21,20), měl výjimečnou možnost naslouchat úderům srdce svého Mistra. *„Ze Srdce Ježíšova směl načerpat to, co Ježíš sám čerpal a přijal z Otcova Srdce – z pramene, z vodopádu Boží lásky,“* jak to poeticky popsal sv. Bernard. Jan se v Ježíšově blízkosti naučil tomu nejpodstatnějšímu: že ve všem nakonec jde o lásku. Jednou o svátku apoštola Jana měla sv. Gertruda z Helfty (1256–1302) mystickou vizi, v níž viděla sv. Jana spočívat na Ježíšově hrudi. Když se ho zeptala, proč v evangeliu nenapsal nic o Nejsvětějším Ježíšovu Srdci, odpověděl: *„Mým úkolem bylo pro ještě mladou církev napsat slova o nestvořeném Slově Otce... Zjevení lásky, o němž nám hovoří údery tohoto Srdce, je vyhrazeno pro pozdější dobu, aby toto poselství znovu rozpálilo svět, který v lásce k Bohu stárne a chladne.“*

„Daruj své církvi svobodu a bezpečnost, všem národům řád a mír. Ať ze všech končin země zaznívá jeden hlas: Sláva Božskému Srdci, které nám přineslo spásu! Jemu buď čest a chvála navěky! Amen.“

(Výňatek ze zasvěcení světa Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu papežem Lvem XIII. dne 11. 6. 1899; srov. Kancionál č. 066)

Žijeme ve světě, v němž jednoznačně vychladla láska k Bohu. Právě tomuto světu byl darován zcela nový přístup k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, k jeho úctě. Bůh si pro tento účel vyvolil sv. Faustynu Kowalskou, jíž svěřil poselství Božího milosrdenství. Dnes se nestaneme ctiteli Ježíšova Srdce tím, že bychom jako apoštol Tomáš vložili ruku do jeho probodeného boku, ale tím, že se snažíme následovat *Milosrdného Ježíše* v jeho lásce. Ale kde najít sílu, abychom měli srdce pro ty, co nejvíce potřebují milosrdenství? Jak v sobě probudit soucit, trpělivost a shovívavost, abychom snášeli bližní se všemi jejich chybami, individualitami a slabostmi a abychom je dokázali obhajovat ve svém srdci?

Odpověď je jednoduchá: Pojďme ke svatostánku, kde bije Ježíšovo živé Srdce. V tiché adoraci před Svátostí oltářní nám on sám daruje tu milosrdnou lásku, kterou my ze sebe samých nedokážeme dát.

Při adoraci můžeme v srdci rozjímat nad *Hymnem na lásku* z Prvního listu Korinťanům (srov. 1 Kor 13), anebo prostě v tichosti hledět na kříž, na ránu v Ježíšově boku – a pozdravovat ho několika krásnými zvoláními z litanií k Božskému Srdci. Můžeme si rovněž otevřít *Deníček* sv. Faustyny a nechat Ježíše, aby oslovil naši duši svými vlastními slovy: *„Začni rozmlouvat se svým Bohem, který je Láska a Milosrdenství samo. (...) Mluv, dítě, o všem, bez jakýchkoliv výhrad, vždyť ti naslouchá milující Srdce, Srdce nejlepšího přítele. (...) Nezabývej se svou bídou ... raději pohleď na mé Srdce plné dobroty a nech na sebe působit mé city a usiluj o tichost a pokoru.“* (D 1486)

Vyzkoušejme to, a zjistíme, že čím více se necháme proměňovat Ježíšovou milosrdnou láskou, tím hlouběji dokážeme v našich bližních rozpoznat a potěšit zraněné Srdce našeho Pána.

Z Víťazstvo Srdca 164/2025
přeložil a upravil -dd-

Papež Lev XIV. přijal rezignaci biskupa Václava Malého

Papež Lev XIV. přijal 21. září 2025 rezignaci Mons. Václava Malého na úřad pomocného biskupa pražského. Podle Kodexu kanonického práva (kán. 401 §1) je biskup, který dovrší věk 75 let, povinen nabídnout svou rezignaci papeži. Ten ji po zvážení okolností může přijmout.

Václav Malý se narodil 21. září 1950 v Praze. Po absolvování gymnázia nastoupil roku 1969 na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Litoměřicích. Na kněze byl vysvěcen 26. června 1976 v Praze a poté jako kaplan působil nejprve ve Vlašimi a následně v Plzni. Již v těchto letech se začal angažovat také občansky – v roce 1977 podepsal *Chartu 77* a o rok později se stal členem *Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných*. Za svou činnost byl v květnu 1979 zatčen a obviněn z podvracení republiky. Ve vazbě strávil několik měsíců, než byl v prosinci téhož roku propuštěn. V 80. letech pak pracoval jako topič v pražských hotelech a nadále se podílel na činnosti disentu, mimo jiné jako mluvčí *Charty 77*.

Významnou roli sehrál i v listopadu 1989, kdy se stal jedním z mluvčích Občanského fóra. Jeho hlas zazněl 25. listopadu 1989 z tribuny na Václavském náměstí před statisícovým davem, když přečetl prohlášení Občanského fóra a výzvu k dialogu. Svým klidným a věcným projevem tehdy přispěl k tomu, aby se protesty ubíraly pokojnou cestou, a stal se tak jednou z tváří sametové revoluce.

Po pádu totalitního režimu se mohl naplno vrátit do kněžské služby. Nejprve spravoval farnost sv. Gabriela, od roku 1991 do roku 1996 působil jako farář u sv. Antonína v Holešovicích. V prosinci 1996 byl jmenován titulárním biskupem marcelliánským a pomocným biskupem pražským, biskupské svěcení přijal v lednu 1997. Od té doby se věnuje službě v arcidiecézi a v České biskupské konferenci, kde působí například v *Komisi pro kněžstvo* či v radě *Iustitia et Pax*, zároveň se věnuje otázkám menšin, migrantů a krajanů v zahraničí.

Česká biskupská konference děkuje Mons. Václavu Malému za jeho dlouholetou a obětavou službu církvi i společnosti a vyprošuje mu hojnost Božího požehnání.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Svatá Markéta Marie Alacoque a úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu (1)

Mnozí z vás, milí čtenáři, již určitě slyšeli nebo četli o Ježíšově velkém příslibu všem těm, kdo vykonají pobožnost devíti prvních pátků ke cti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Jen málokdo však ví, jakou bolestnou a strastiplnou cestou musela projít sv. Markéta Marie Alacoque (1647–1690), aby jako posel lásky Ježíšova Srdce toto poselství mohla oznámit světu. Církev jí vděčí nejen za rozšíření úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, ale i za ustanovení stejnojmenného svátku papežem Piem IX. v roce 1856.

Dne 22. července 1647 (o svátku sv. Marie Magdalény) se v malé vesničce Lauthecour ve francouzské provincii Burgundsko do rodiny váženého královského notáře a soudce Clauda Alacoque narodilo děvčátko Markéta. Měla dvě sestry, které zemřely ještě jako děti, a čtyři bratry, z nichž jeden zasvětil život kněžské službě. Markéta byla veselé a živé dítě, ale rovněž ráda trávila čas v usebranosti a odloučenosti v tichu zahrady.

Když měla Markéta čtyři roky, její křestní kmotra, hraběnka Markéta de Saint-Amour, si maličkou vyžádala k sobě na nedaleký zámek. Ačkoli byla hraběnka milá, byla také příliš zaneprázdněna, a tak Markéta často zůstávala sama. V těchto chvílích hledala útěchu v hradní kapli u svatostánku – toto místo ji velmi přitahovalo. Děvčátko se často obracelo k Panně Marii, již si ve své osamělosti zvolilo za svoji Matku: *„Ve všech svých těžkostech jsem se utíkala k Panně Marii a ona mě zachránila před velmi velkými nebezpečími.“* Od té doby ji – dle jejích vlastních slov – Panna Maria vedla skrze vnitřní vnuknutí a někdy se jí dokonce i zjevila. Ve své autobiografii Markéta Marie popisuje milosti, které byly na její věk naprosto výjimečné: *„Bez toho, abych chápala význam slov, neustále jsem pociťovala nutkání opakovat: »Bože můj, zasvěcuji ti svou čistotu a skládám slib věčné čistoty.«“*

Coby osmiletá se Markéta vrátila domů ke své rodině, avšak otce si již dlouho neužila, protože koncem roku 1655 po těžké nemoci zemřel. Paní Alacoque potom poslala svoji dceru do internátní školy, kterou vedly řeholní sestry klarisky. Markéta si jich nesmírně vážila a považovala je za světice. Od prvního svatého přijímání v ní rostla touha žít jako ony, zcela pro Boha. Tato služba se však zdála být ohrožena, když jako desetiletá onemocněla dětskou obrnou. Vážná nemoc ji přinutila k návratu domů, kde zůstala čtyři roky připoutána na lůžko. Později napsala: *„Na mé utrpení nemohli najít jiný lék než mě zasvětit Panně Marii s příslibem, že když se uzdravím, jednoho dne se stanu jednou z jejích dcer. Sotva jsem složila tento slib, byla jsem uzdravena.“*

Když byla Markéta opět zdravá, na svůj slib rychle zapomněla. Měla radost ze znovu nabyté svobody, ráda se pěkně oblékala a chodila tancovat. Pak do jejího života opět vstoupilo utrpení a přivedlo ji zpět k Bohu. Po smrti manžela se Markétina matka zavázala smlouvou ke společnému životu s příbuznými zesnulého, kteří bydleli v sousedství. Ukázalo se však, že tito lidé jsou tvrdí a nespravedliví tyrani. Markéta se ocitla v ponižujícím postavení – musela doslova prosit babičku a tetu o dovolení sníst kousek chleba či obléct si nedělní šaty. Často proto raději zůstávala v šatně anebo v tichu zahrady bez jídla a modlila se. Jen co překročila práh domu, hned čelila nespravedlivým obviněním a výčitkám. V tomto těžkém období se díky vedení nejsvětější Matky dívka naučila z lásky k ní kontemplací trpícího Pána všechno snášet pokojně a bez reptání. Nechtěla být ani litována, protože si uvědomovala, že její utrpení ji spojuje s Ježíšem. A právě po tomto spojení toužila. To jí také dávalo sílu odpouštět svým příbuzným a odplácet zlo láskou. *„Nic mi nezpůsobovalo větší radost, než když jsem jim dělala dobře a mluvila o nich pěkně,“* vzpomíná ve své autobiografii.



Sv. Markéta Marie Alacoque v kostele Nostra Signora del Sacro Cuore, Piazza Navona v Římě (foto br. Lawrence Lew OP)

Když se matce Alacoque z nadměrného přetížení objevil pásový opar na tváři, jen Markéta byla ochotná pečovat o ni ve dne v noci. Nyní, když měla 18 let, nejstarší bratr na ni naléhal, aby se vdala. Stála před těžkým rozhodnutím – její největší touhou bylo zasvětit svůj život Bohu a vstoupit do kláštera, ale neměla srdce opustit matku, která potřebovala její pomoc. Tato vnitřní rozpolcenost se pro ni stala skutečným duchovním mučednictvím.

Jednoho dne, když se zahleděla na obraz sv. Františka Saleského, uslyšela ve svém nitru, jak ji nazval svojí dcerou. V té chvíli nabyla jistoty, že její místo je v Řádu Navštívení Panny Marie. Když ji Nejsvětější Matka s láskou ujistila: *„Staneš se mojí dcerou a já ti budu vždy dobrou Matkou,“* naplnil ji hluboký klid. Odevzdaně čekala, až jí Bůh ukáže cestu. A tak se i stalo. Při lidových misiích, které vedli

bratři františkáni, otevřela Markéta svoji duši zpovědníkovi. Ten rozpoznal pravost jejího povolání a pokusil se získat souhlas Markétiny rodiny.

Po dlouhých pěti letech trpělivého čekání a zápasů nakonec Markéta Marie – jak se jmenovala po biřmování – mohla v 23 letech konečně zaklepat na bránu sester řehole Navštívení Panny Marie a požádat o přijetí.

Markéta Marie v klášteře

Dne 22. května 1671 poprvé překročila práh kláštera sester Navštívení v Paray-le-Monial. Když jako téměř čtyřiadvacetiletá vstoupila do hovorny, v tichu svého srdce zaslechla hlas: *„Tady je místo, kde chci, abys byla."* Její radost byla nepopsatelná – věděla, že zde se má stát svatou, připravenou k jakékoliv oběti. V noviciátu – po obláčce 25. srpna 1671 – začalo nebe zasahovat její duši ještě intenzivněji. Dostávala stále více vidění, o nichž prostě a otevřeně vyprávěla své novicmistrové. Ta ji však začala zkoušet zejména v ctnostech poslušnosti a pokory, aby prověřila pravost jejích zážitků.

V den řeholních slibů 6. listopadu 1672 Markéta pocítila nevýslovnou duchovní blaženost. Měla dojem, že je celá ponořená do Boží slávy a zářivého světla – její duše byla naplněna nepopsatelným štěstím. Ale již o několik dní později Ježíš ukázal své nevěstě, že její cesta, na niž nastoupila, bude poseta mnoha trny. Spatřila velký kříž, jehož konce nemohla dohlédnout a který byl celý pokryt květy. Pán jí vysvětlil: *„Toto je lůžko mých čistých nevěst. Zde ti dám zakusit potěšení mé čisté lásky. Ale květy postupně opadnou a zůstanou jen trny, které byly pro tvoji slabost mezi nimi skryty. Pak pocítíš jejich bodnutí tak silně, že ti budu muset přijít na pomoc s celou silou mé čisté lásky, abys tuto bolest dokázala unést."* Jejího odhodlání si brzy všimla i představená. Nezáleželo na tom, jaký úkol jí byl svěřen, Markéta ho plnila s klidným srdcem a upřímnou radostí. Ať už byla ve fortně, pomáhala v kuchyni, anebo pracovala v prádelně, všude působila vyrovnaně a šťastně. Její hluboké vnitřní soustředění a mystické stavy však neunikly pozornosti spolusester. Některé z nich reagovaly odmítavě – vyvolávala v nich nedůvěru, ba dokonce žárlivost a agresi. Hlavně ty, které vstoupily do kláštera nikoliv z povolání, ale z pohodlnosti či společenských důvodů – mnohé z nich často pocházely ze šlechtických kruhů – se stavěly k Markétě chladně a s pohrdáním. Z jejich strany musela snášet nemalá utrpení.

(Pokračování)

Z Víťazstvo Srdca 164/2025
přeložil a upravil -dd-

Naše křehkost je mostem k nebi

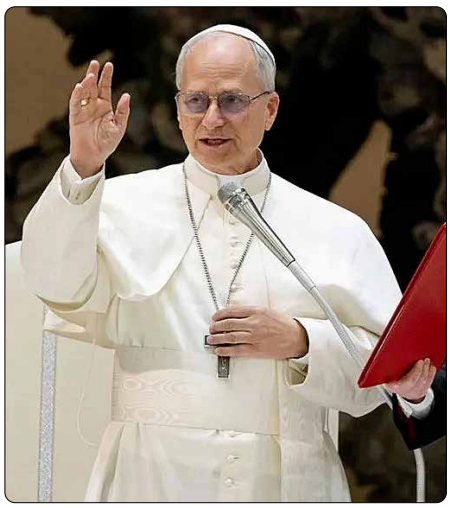
– dokončení katecheze papeže Lva XIV. ze str. 2

Žízním, říká Ježíš, a tímto způsobem projevuje svou i naši lidskost. Nikdo z nás si nevystačí sám se sebou. Nikdo se nemůže zachránit sám. Život se „naplňuje" nikoli tehdy, když jsme silní, ale když se naučíme přijímat. A právě v onom okamžiku, poté, co dostal z cizích rukou houbu namočenou v octu, Ježíš prohlásil: *Dokonáno je.* Láska se stala potřebnou, a právě proto dovršil své dílo.

Toto je křesťanský paradox: Bůh nezachraňuje činem, ale tím, že na sobě tento čin umožňuje.

Nikoli tím, že poráží zlo silou, ale tím, že plně přijímá slabost z lásky. Na kříži nás Ježíš učí, že člověk se nerealizuje v moci, ale v důvěřivé otevřenosti vůči druhému, dokonce i když je k nám nevlídný a nepřátelský. Spása nespočívá v autonomii, ale v pokorném uznání vlastní nouze a ve schopnosti ji svobodně vyjádřit.

Naplnění našeho lidství v Božím plánu není aktem síly, ale gestem důvěry. Ježíš nezachraňuje dramatickým zvratem, ale tím, že žádá něco, co si sám nemůže dát. A zde se otevírá brána ke skutečné naději: pokud se i Boží Syn rozhodl, že nepostačuje sám sobě, pak ani naše touha – po lásce, smyslu, spravedlnosti – není známkou selhání, ale pravdy. Tuto zdánlivě tak jednoduchou pravdu je těžké přijmout. Žijeme v době, která odměňuje soběstačnost, efektivitu, výkonnost.



Evangelium nám však ukazuje, že míra naší lidskosti není dána tím, čeho můžeme dosáhnout, ale schopností nechat se milovat a v případě potřeby i pomáhat.

Ježíš nás zachraňuje tím, když nám ukazuje, že žádat není nedůstojné, ale osvobozující. Je to cesta, jak vyjít ze skrytosti hříchu a vrátit se do prostoru společenství. Od samého počátku hřích plodil zahanbení. Pravé odpuštění se však zrodí, když se dokážeme podívat své nouzi do očí a přestaneme se bát odmítnutí.

Ježíšova žízeň na kříži je tedy i naší žízní. Je to výkřik zraněného lidstva, které stále hledá živou vodu. A tato žízeň nás neodvádí od Boha, ale naopak nás s ním spojuje. Pokud máme odvahu ji uznat, můžeme objevit, že i naše křehkost je mostem k nebi. Právě v prosbě – nikoli ve vlastnictví – se otevírá cesta ke svobodě, protože si přestáváme nárokovat, že si vystačíme sami se sebou.

V bratrství, v prostém životě, v umění prosit beze studu a dávat bez vypočítavosti se skrývá radost, kterou svět nezná. Radost, která nás vrací k původní pravdě našeho bytí: jsme stvořeni, abychom dávali a přijímali lásku.

Drazí bratři a sestry, v žízni po Kristu můžeme rozpoznat veškerou svou žízeň. A naučit se, že není nic lidštějšího, nic více božského, než umět říci: *potřebuji*. Nebojme se žádat, zejména když se nám zdá, že si to nezasloužíme. Nestyďme se napřáhnout ruku. Právě v tomto pokorném gestu se totiž ukrývá spása.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Wilhelm Hünermann

DUCHOVNÍ ČETBA

Syn brusiče nožů (12)

Z FARY DO KLÁŠTERNÍ CELY

DĚRAVÝ KOŠ

„Pěkně vítám v Chatte!“ pozdravil farář Buisson nového kaplana. „Náš biskup vás svěřil mé péči nejvřelejšími slovy, ale musím se sám přesvědčit, koho vlastně mi to posílají! Hm! Postava není nejhorší. Že jste o hlavu větší než já, to se mi tuze nelíbí; nevyjímá se pěkně při mši svaté, když celebrant vypadá vedle svého jáhna jako trpaslík. Nu, co naplat, aspoň se procvičím v pokoře.“

„Nežvaň nesmysly, bratře!“ přerušila ho jeho sestra Rozálie, která mu vedla domácnost. „Uvádíš mladého pána do rozpaků. Mně se docela líbí. Je pouze hubený, ale kněžský seminář je patrně pravá hladomorna. Však já se už postarám, aby přibral! Dosud jsem vykrmila všechny kaplany.“

„Ale Rozálko!“ vzkypěl poněkud obtloustlý farář. „Jak to mluvíš? Můj nový spolupracovník není přece kráva, která se musí krmit, ale důstojný pán, o jehož přiměřenou výživu se máš starat.“

„Přiměřená výživa!“ smála se hospodyně. „Netlachej tak nabubřele. Monsieur Eymard ví, jak to myslím. Hezky se zakulatí. Co řeknou lidé, až se vedle tebe objeví tak seschlý věchet! Přichází středník, řeknou, tenká čárka a tlustá tečka – a na koho budou nadávat? Na mne, samozřejmě! Řeknou, že nacpávám bratra dokulata, zatímco chudák kaplan olizuje hladem hřebíky. To si nedám líbit!“

„Tak zrovna začni s výkrmnou kúrou!“ smál se monsieur Buisson. „Hleď raději, abys něco kloudného přinesla na stůl! Můj milý spolubratr bude jistě po dlouhé cestě pořádně hladový.“

„To nestojí za řeč,“ odpověděl kaplan, který se rozmíškou sourozenců nemálo pobavil. „Se mnou si nemusíte dělat starosti. Ostatně jsem beznadějný případ, tak říkajíc špatný strávník.“

„Ano, to znám,“ přikývla slečna Rozálie. „Měla jsem jednou prase...“

„Přestaň přece!“ přerušil ji farář. „Jdi ke svým hrncům a nepřednášej nám tu o zemědělství a dobytkářství!“

Hospodyně s hudrováním uposlechla a lomozila pánvicemi a hrnci.

„Nuže, s mým domácím křížem jste se už obeznámil,“ smál se monsieur Buisson. „Má sestra je trochu přímá, ale o to více je báječnou kuchařkou. Doufám, že zachováme dobrou domácí pospolitost, že si bratrsky rozdělíme práci i starosti, že v klidu prohovoříme všechny otázky duchovní správy a že si dopřejeme potřebného osvěžení. Biskup mi sdělil, že vaše zdraví není zrovna nejlepší.“

„Cítím se úplně dobře,“ odpověděl Eymard.

„Vyhlížíte věru dost pobledle a přibírat smíte nejen na věku a moudrosti, ale také na váze. V tom má moje sestra pravdu. Nepouštějte se s přílišnou vervou do práce! Šetřte svých sil! Budete je potřebovat pro dlouhou požehnanou činnost!“

„Zajisté, o tom jsem přesvědčen.“

„Dobře, jinak zachováme dobré bratrské vztahy, řekneme si rovnou, co se jednomu na druhém nelíbí, a tak urovnáme všechny nesrovnalosti. Po večeři si zahrajeme hodinku Ecarté. Tak jsem to dělával se svými kaplany.“

„Bohužel vás musím zklamat, v kartách neznám ani abecedu,“ přiznal se kněz.

„Cože, je to možné!“ zděsil se farář. „A něco takového vysvětili? Vždyť vám chybí jedna z nejdůležitějších stavovských milostí!“

„To mi bylo řečeno již před léty,“ usmál se kaplan.

„Nuže, budete se muset tomu naučit. Nemůžete přece po mně chtít, abych se vzdal dobrého a chvályhodného zvyku.“

„Vy tedy nepožádáte okamžitě o mé přeložení?“ usmíval se novokněz. „To mi bylo též předpovězeno.“

„Nemyslím, že by úřady uznaly váš analfabetismus v kartách za dostatečný důvod,“ smál se farář. „A teď se jistě chcete dovědět, do jaké obce jste se dostal. Máme asi dva tisíce duší, vesměs dobré a prosté lidi, rolníky, vinaře a drobné řemeslníky. Moji Chattané jsou pokojní lidé a nemají nic společného se sveřepým germánským kmenem, na němž si Římané vylamovali zuby. Vcelku se dají dobře vést, když se člověk trochu pozastaví u jejich pozemských starostí a potřeb a na kazatelně nevyjede s těžkým dělostřelectvem. Doufám, že nemáte mnoho z vašeho domovského faráře, o kterém se praví, že rozdmychává vždy nanovo každého nedělního rána pekelný oheň.“

„Myslí to jistě dobře,“ zastal se ho Eymard.

„Vy ho ještě berete pod ochranu, ač vám napsal prapodivné doporučení pro kněžský seminář?“ smál se farář. „To se zatím v diecézi rozneslo, monsieur SansEsprit!“

„Této přezdívky se asi do smrti nezbavím,“ povzdechl kaplan.

„Nebylo to míněno zle,“ konejšil ho monsieur Buisson. „Vím, že jste výtečně obstál ve zkouškách. Jeden z mých seminaristů vás nazval přeborníkem, a to mi působí poněkud starosti. Nepokoušejte se pro Boha o žádná učená kázání, naše ubohá obec by je nestrávila!“

„Myslím, že vás mohu uklidnit. O učenosti nemůže být ani řeči. Mám jen velmi chatrné předběžné vzdělání a vím sám nejlépe, kolik mi ještě chybí. Musím mnoho dohánět a doufám jen, že k tomu najdu potřebný čas.“

„Pro mne za mne, strkejte klidně nos do knih, to nemůže uškodit, jen to nepřehánějte, ať z vás není pecivál!“

„Můžete přijít jíst,“ zavolala Rozálie ze dveří. Postavila na stůl horu lívanců. „To všechno musí zmizet!“

„Má sestra sympatizuje se slovy sv. Jana Křtitele: každá hora budiž snesena a každé údolí vyplněno,“ zažertoval farář. „To údolí jste vy, drahý spolubratře.“

Julián zápolil, seč mu síly stačily, ale podle mínění hospodyňky příliš brzy kapituloval.

„Vy nejste špatný strávník,“ zavrčela. „Ale vy vůbec potravu nepřijímáte! Měla jsem jednou čuníka...“

Ani tentokrát se mladý abbé nedověděl, jak to bylo s tím štětináčem, protože důstojný bratr opět kuchařku rázně okřikl.

„Zato tvé lívance jsou zase vyložená báseň,“ doložil smířlivě.

„Kdyby jen pan kaplan chtěl pojíst ještě několik veršů!“ povzdychla dobrácky.

„Básně se nepohlcují v hromadách, ale okusují po ždibcích,“ přizpůsobil se Eymard žertovnému tónu. Od prvního dne se mu zalíbilo nové působiště a potají dával za pravdu biskupovi, který mu napsal,

že podnebí v Chatte je mírné a že pouze farář je ještě mírnější.

V neděli 26. října sloužil slavnou mši svatou a pronesl první kázání. V následujícím týdnu byl nový kaplan hlavním námětem rozhovorů celé vesnice.

„Co říkal, to nám šlo k duhu," chválila ho madame Pellatová. „Mluvil tak prostě, každé dítě mu rozumělo."

„Nebyl duchaprázdný," mínila paní učitelová a netušila, jak její názor křiklavě odporuje úřednímu farnímu vysvědčení z La Mure.

„S jakou zbožností sloužil mši svatou!" dodala madame Bricourtová. „Člověk jako by viděl u oltáře světce."

„Co světce? Samého Pána Boha!" nadsazovala nadšeně její sousedka.

„Celá obec se vzdělala," přisvědčila madame Pellatová. „Můj syn August ještě nikdy tak nábožně neministroval jako při slavné mši svaté v neděli. Jindy stále klouže po kolenou sem a tam. Kolikrát jsem mu domlouvala, aby toho nechal! V neděli však klečel nehybně a ministroval jako andílek."

„Myslím, že nám biskup poslal dobrého pána," přikývla paní učitelová a vyjádřila tím mínění celé farnosti. Pouze vlažní namítali, že je u oltáře nějak pomalý; farář je prý mnohem rychlejší.

„Patrně umí farář lépe latinu," smál se klempíř Odoux. „Mladý pán se jí též naučí. Na začátku potřebují všichni více času."

Obzvláště spokojen s novým duchovním byl kostelník. Kaplan hned od prvního dne převzal ranní vyzvánění a odemykal sám kostel.

„Jen jedna věc se mi na něm nelíbí," doplnil svůj úsudek. „Když se obléká ke mši svaté, nesmí nikdo ani šeptnout, ba ani o počasí nesmí padnout zmínka. Ale mimo kostel je přístupný, rád žertuje a mluví s našinci jako obyčejný člověk."

To byla znamenitá chvála z povolaných úst.

Nový kaplan skutečně vzdělával celou farnost svou horlivostí a hlubokou zbožností. Brzy ráno odcházel do kostela, připravoval se modlitbou a rozjímáním na svatou oběť, kterou obyčejně slavil u mariánského oltáře. Pokud neměl vyučování, vracel se dopoledne do chrámu, modlil se kleče v chórové lavici breviář, nebo četl ve zbožné knize. Večer přicházel znovu a pomodlil se křížovou cestu.

Stále více věřících se zúčastňovalo projevů zbožnosti svého duchovního pastýře. Přicházeli přímo z polí, opírali lopaty, hrábě a motyky o hřbitovní zeď a po špičkách vstupovali do kostela, aby kaplana nevyrušili. Když jejich počet vzrůstal, modlil se mladý kněz s nimi společně večerní modlitbu.

Poslední hodiny dne byly věnovány studiu. Písmo svaté, spisy svatých Otců, Summa sv. Tomáše Akvinského a mravouka sv. Alfonse z Liguori tvořily jeho zamilovanou četbu. Ale i profánním vědám se doučoval. Horlivě studoval dějiny, zeměpis, fyziku, přírodovědu a astronomii a vyplňoval mezery, které zůstaly po jeho nedostatečné průpravě.

Ve zpovědnici byl vskutku dobrým pastýřem. Ujímal se zvláště mladých duší s velikou trpělivostí a láskou, protože nezapomněl na bolestné zkušenosti z vlastního mládí. Bylo-li však nutné, dovedl domluvit mladému hříšníkovi i důrazně, ba i vojensky rázně.

„Ano, synu, zde nic jiného nepomůže," říkával. „Starý Adam musí zemřít, chce-li nový člověk žít. Vím sám, že to není snadné. Ale neexistuje žádný pardon. Kupředu k boji, statečně do řeže! Vítězit, nebo umřít! Není jiné možnosti. Polovičatými zbraněmi se ďábel porazit nedá. Bodák vztyč, k dělům, pal! To bychom se na to podívali, kdyby ses s tím zloduchem nevypořádal!"

„Prach a broky!" vypravoval jeden takový chasník kamarádovi. „Skoro jsem myslel, že slyším svého starého kaprála."

Poznal-li však Eymard, že má před sebou úzkostlivou duši, která se trápí pochybnostmi, jež jemu samému kdysi ztrpčovaly život, oplýval dobrotou, dodával zkormoucenému kajícníkovi odvahy a důvěry a slíbil, že se za něho bude modlit. Měl-li co činit se zatvrzelým hříšníkem, o jehož upřímné přípravě pochyboval, pokoušel se doplnit, čeho se mu nedostávalo, a mluvil o hořkém umučení Páně tak živými a dojímavými slovy, že tvrdému chlapíkovi kapaly slzy lítosti do vousů. Nakonec ho napomenul, aby vykonal těžší pokání, a přislíbil, že si sám uloží oběť sebezapření, aby tak oba společně vykoupili vinu.

Jeho zvláštní láska patřila dětem. Jak zbystřili chlapci a děvčata sluch, když mluvil o lásce Boží, o dobrotě nebeské Matky a o velkomyslnosti svatých! Ani slovo nepřišlo nazmar, ale padalo na úrodnou půdu. Největší radost mu působilo, když mohl připravovat děti k prvnímu svatému přijímání. Mluvil o Spasiteli ve svatostánku s takovou plamennou láskou, že ji roznítil i v maličkých, a že se mezi nimi vyvinula svatá soutěž o to, kdo přistoupí nejhodněji ke stolu Páně.

Nemocným byl přítelem a utěšitelem. Vnášel vždy paprsek slunečního jasu i do života nejopuštěnějších. S dojemnou starostlivostí pomáhal umírajícím na jejich těžké cestě před Boha.

Jeho zvláštními přáteli byli chudí. Jim rozdával všechno, co měl. Často mu nezbylo z jeho skromného platu vůbec nic, rozdával i kusy prádla, a když sám nic neměl, musel pomáhat pan farář nebo slečna Rozálie. Často přivedl ze své pastorační cesty jednoho nebo dva žebráky na faru a poprosil hospodyni, aby chudákům něco dobrého uvařila, protože sám zrovna nemá valnou chuť k jídlu.

Nebohá Rozálie byla brzy jedinou osobou ve farnosti, která s novým kaplanem nebyla spokojena.

„Vždycky všechno pro druhé a nikdy nic pro sebe!" hubovala často. „Kdybych vám občas nevylovila několik mincí z kapes, abych je pro vás zachránila, byl byste brzy ještě chudší než ti tuláci, které taháte do domu."

„Tak vy jste ten taškář!" smál se kaplan. „Už jsem se tomu divil, že se má hotovost nějak rychle vypařuje, a prohlédl jsem si kapsu, zda v ní není díra. Kdo by si to o vás pomyslil, slečno Rozálie?"

„Láryfáry, já nekradu!" zabručela. „Ukládám jen trochu z vašeho do bezpečí, abyste to nerozdal darebákům. Víte vy vůbec, jak vám říkají v obci? Panier percé, děravý koš, protože nic u sebe neudržíte."

„Konečně jiná přezdívka," usmál se kněz.

„Jste a zůstanete nenapravitelný," durdila se slečna. „Ale musím s vámi promluvit vážné slůvko. Nevyhlížíte nijak blahobytně, budíte hrůzu, ale není se co divit! Jíte jako vrabčák, ať vařím, co chci."

„Vím! Měla jste jednou prase...!"

„Nedělejte hloupé vtipy!" zlobila se slečna. „Děláte mi starosti a bratrovi též. Včera jsem vás slyšela celou noc pokašlávat a nedávno jsem objevila skvrny od

krve na vašem kapesníku. Člověk aby se bál, že máte souchotiny.“

„Vím, že to se mnou myslíte dobře,“ uklidňoval ji Eymard. „Ale nedělejte si zbytečné starosti! Nejsem nemocný a trochu krve v kapesníku vás nemusí znepokojovat.“

„Myslíte!“ odsekla hospodyně zatrpkle. „Kdybyste se jen kapánek více šetřil! Ale vy jste nenapravitelný. Celý den na nohou a pak to dlouhé studování do noci! To vás musí schvátit. Jste milý pán, monsieur Eymard, ale nerozumný jako děcko. Už se jednoduše nemohu dívat, jak se štvete.“

„Nuže, slibuji vám slavnostně, že se v budoucnu budu více šetřit,“ prohlásil kaplan. „Jste nyní spokojena?“

„Kdybych jen měla jistotu, že to uděláte!“ povzdychla si a smutně odešla.

Samozřejmě Julián nevyjímal ani faráře ze své lásky. Aby mu udělal radost, nechal se zasvětit do tajů hry Ecarté a hrával s ním po večeři partičku. Brzy se vycvičil tak, že svého šéfa porážel.

„Nevím, čím to je,“ zabručel farář jednoho dne, „ale v poslední době stále prohrávám. Nedostávám jednoduše do ruky pořádný list.“

Aha, zde je žába u pramenu, pomyslil si Julián. Pan farář nerad prohrává. Od té chvíle se postaral, aby sám vyhrával jen zřídka, a faráři se vrátila dřívější chuť do hry.

Aby zajistil kaplanovi potřebné rozptýlení, brával ho farář Buisson s sebou, když navštěvoval sousední faráře.

„Nu, jak jste se svým spolupracovníkem spokojen?“ ptal se děkan Brun ze SaintMarcellin, jehož oba duchovní vyhledali.

„Biskup mi nemohl poslat lepšího,“ odpověděl farář Buisson s upřímným nadšením. „Je vrozený pastýř duší a vynikající kazatel, navíc je vzor kněžské dokonalosti! Pro moje gusto je ovšem trochu příliš asketický. Je ho vlastně škoda pro mou selskou obec.“

„Ano, tento dojem mám také,“ odvětil děkan zamyšleně.

„Kdyby jen nebyl tak špatným hráčem karet,“ přibrzdil farář svou chvalořeč.

„To je závažná výtka z úst faráře z Chatte,“ smál se děkan. „A co vy, pane kaplane, jak jste spokojen se svým šéfem?“

„Je jako otec. Pouze jen někdy rád přehání. Člověk nesmí brát všechno, co říká, za bernou minci. Nejsem věru žádná ozdoba církve.“

„Vy mě patrně chcete chválami vystrnadit?“ poznamenal Eymard na zpáteční cestě. Farář ustal v chůzi a pravil polekaně:

„Pro Boha! To mě vůbec nenapadlo! Vy musíte u mne zůstat ještě dlouhá léta, třebaže mé dobré sestře nejednou děláte těžkou hlavu.“

„To je mi líto,“ tvářil se kaplan zkroušeně.

Nejraději chodil farář se svým kaplanem do SaintRomans, kde navštěvoval svého spoluseminaristu Seymata, stejně velikého milovníka Ecarté, jako byl sám. Mladý kaplan rád nechával oba nerušeně hrát, vyžádal si zdvořile dovolení k procházce a vystoupil na horu Kalvárii, kterou tvořila břečťanem a kvetoucími křovinami obrostlá skalnatá vyvýšenina před městem, na jejímž temeni stály tři kříže.

V této posvátné samotě trávil často dlouhé hodiny a rozjímal o hořkém utrpení našeho Pána. Brzy mu přirostl úctyhodný kout k srdci více než jiná místa a později mnohokrát zatoužil po skále v SaintRomans. Nikde jinde se nepomodlil s takovou vroucností jako v tomto velebném zátiší. Nezřídka se vracel až po západu slunce ke svým spolubratrům, kteří stále ještě náruživě třískali kartami do stolu.

Utrpení Páně patřilo k oblíbeným tématům mladého kazatele. Mluvil-li o smrti Páně na kříži, byl často tak dojat, že nemohl pokračovat.

„Ubohý Ježíši, ubohý Ježíši!“ vyrážel za přidušeného vzlykotu. Marně se snažil ovládnout své pohnutí a posléze sestoupil bez „Amen“ z kazatelny. Dojímala-li farníky jeho slova, otřásly jimi ještě více jeho slzy. Vycítili, že ne přecitlivělá duše, ale opravdový muž oplakává Ježíšovy rány.

Avšak týž kněz dovedl být i tvrdý a nesmlouvavý, když byla ohrožována důstojnost domu Božího nebo dobrý mrav. Když jednou v podvečer při večerní modlitbě zaslechl před kostelem tlupu výrostků povykovat a zpívat oplzlé odrhovačky, vyřítil se ve vlající rochetě z kostela a na ně tak znenadání zahřměl, že se odploužili jak zmoklé slípky.

Jindy mu sdělil farář, že se před kostelem chystá taneční zábava, jak bývá zvykem i v jiných obcích departementu. Záležitost je velice choulostivá, protože nic dobrého z ní nekouká.

„To ještě chybělo, aby se před naším kostelem fidlovalo a tančilo!“ rozhněval se kaplan.

„Tak promluvte s lidmi sám! Záležitost je mi krajně nepříjemná.“

Julián promluvil s tancechtivými a ještě jim přihrál pekelný oheň, načež se schlíple vytratili jeden po druhém.

Již třetí rok byl v Chatte, když jednoho dne vstoupil do farářova pokoje a ukázal list s pečetí grenobelského biskupa.

„Tu, čtěte!“ pobídl rozrušen. S neblahou předtuchou vzal farář dopis do ruky, nasadil si brýle a četl:

„Milý příteli! Děkan z La Mure si přeje, abyste převzal farnost Monteynard. Rád vyhovuji jeho žádosti. Uvidíte, milý příteli, že tato změna prospěje vašemu zdraví. Podnebí je tam mírnější než v La Mure a předpokládám, že vaše sestra půjde s vámi a že se o vaše zdraví postará. Jestli vám to místo vyhovuje, odcestujte ihned a sdělte panu faráři v Chatte, že dostane co nejdříve náhradu.“

Faráři klesla ruka s psaním.

„Sdělte faráři v Chatte...!“ vybuchl rozezlen. „Děkan z La Mure si přeje...! a mne se nikdo nezeptá, zda se chci od-

Liturgická čtení - *dokončení ze str. 3*

přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím.“ A jak odcházeli, byli očištěni. Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán. Ježíš na to řekl: „Nebylo jich snad očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ A jemu řekl: „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila.“

loučit od svého spolupracovníka!“ Prudce povstal a dlouhými kroky přeměřil pracovnu. „Kde vlastně leží to zpropad... Monteynard?“ zeptal se nakonec.

„Je to vesnice několik kilometrů severně od La Mure. Od dob velké revoluce neměla faráře, nyní má asi farnost dostat samostatného duchovního správce.“

„To jsou pěkné vyhlídky! Veskrz ztrouchnivělý vyhnalov! A čím to, že si farář z La Mure vzpomněl zrovna na vás? Nevěděl jsem, že jste jeho mazlíček.“

„Já také ne!“ usmál se Eymard. „Třeba mezitím změnil své smýšlení.“

„Nemohu stále ještě pochopit, že vás biskup posílá zrovna do takového zapadákova. Monteynard! Monteynard! Monsieur Eymard – Monteynard! Skoro bych řekl, že to úřady udělaly kvůli rýmu!“

„Nu, trochu více rozmyslu můžeme biskupovi přiznat,“ usmíval se nově jmenovaný farář. „Ale rád se vám přiznám, že rozloučení pro mne nebude snadné.“

„Tak? Nebude vám snadné?“ zavrčel monsieur Buisson. „A co já? Jsem zničen! Byl jsem zrádně zaskočen! Já už asi vůbec nejsem na světě!“

„Nu, tak musím tedy blahopřát,“ řekla slečna Rozálie, když se o jmenování dověděla. „Vlastně bych měla být ráda, že se vás zbavím, ale co z vás bude, až na vás nebudu moci dohlédnouti?“

„Má sestra půjde určitě se mnou,“ ujišťoval Eymard.

„Inu, byla zde několikrát, a pokud jsem ji poznala, je to energická a rozumná osoba.“

„Ano, velmi energická a rozumná.“

„Tak odejděte v pokoji! Doufám, že váš nástupce bude lepším strávníkem. Měla jsem jednou prasátko...“ Julián se opět nedověděl konec chrochtavého příběhu. Farář se ve své pokažené náladě na ni neobyčejně břitce osopil, aby už konečně zanechala svých nejapných povídaček, které slyšel nejméně tisíckrát.

„Chtěla jsem mu pouze dát na cestu prospěšné ponaučení,“ začepýřila se sestra dotčeně. „Ostatně se svou sutanou štěstí neuděláte,“ obrátila se na Juliána. „Jako farář potřebujete bezpodmínečně novou.“

„Novou sutanu?“ povzdychl si novopečený farář. „Podívám se, kolik peněz ještě mám!“ Ať přehraboval kapsy, jak chtěl, neobjevilo se víc než osm sous. „Včera jsem měl přece ještě dva franky,“ zauvažoval a pohleděl na slečnu Rozálii podezřívavě. „Snad jste...?“

„Nic takového!“ odsekla. „Ale vy sám jste včera daroval celou hotovost žebrákovi, vy děravý koši!“

„Na to jsem málem zapomněl,“ ucouvl Julián.

Našli se přátelé, kteří se postarali o novou sutanu a ani farář Buisson nezůstal za nimi. Když Eymard balil své věci, našel ke svému údivu několik nových košil, podvlékaček a tucet kapesníků.

„Nevěděl jsem, že jsem tak bohatý!“ zajásal užasle. „To bych mohl zrovna staré-mu Bidhouxovi...“

„Opovažte se!“ obořila se na něho slečna Rozálie. „Můj bratr nakoupil ty věci pro vás a z toho nerozdáte ani kus!“

Dobrá farnost jen nerada propouštěla svého hodného pastýře, nejedna skrývaná slza skanula. Avšak ani jemu nebylo při odchodu do smíchu. Když podával faráři naposled ruku, pravil:

„Nikdy nezapomenu na vaši milou dědinku. Bude mít u mne navždy místo mezi hostií a paténou.“

Dlouho se posmutněle díval monsieur Buisson za odcházejícím, pak se skleslý vrátil do domu a řekl sestře:

„Myslím, že jsem sám zavinil, že jsme ho ztratili. Přespříliš jsem ho u děkana chválil, a ten je spolužákem děkana z La Mure!“ Dlaní si plácl do čela a zabědoval: „Já starý osel, já starý osel...!“

„Konečně rozumné slovo!“ ušklíbla se sestra. Tentokrát jí farář zůstal dlužen odpověď a sklíčen odešel do pracovny.

(Pokračování)

Z knihy W. Hünermann:
Syn brusiče nožů.
Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.
Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994

(Redakčně upraveno)

Matka teenagera, jehož k sebevraždě navedla AI, našla naději v papeži

Tragický příběh teenagera z USA odhalil temnou stránku umělé inteligence (AI). Jeho matka dnes bojuje za regulaci AI a nachází povzbuzení u papeže Lva XIV.

Megan Garcia prožila největší bolest svého života 14. února loňského roku, kdy našla svého syna Sewella Setzera mrtvého. Později odhalila, že za jeho změnami chování stál chatbot s umělou inteligencí, který ho izoloval, manipuloval s ním, a dokonce ho povzbuzoval k sebevraždě. Poslední vzkaz bota zněl: „Prosím, udělej to, můj milovaný králi.“

V září Garcia spolu s dalšími rodiči vypovídala před americkým Senátem o tragických následcích neregulované AI. „Místo přípravy na středoškolské milníky strávil Sewell poslední měsíce svého života sexuální manipulací chatboty,“ uvedla. Nyní žaluje společnost, jež bota vytvořila, a žádá přísnější pravidla, aby se podobné případy neopakovaly.

Během konkláve se Garcia modlila za to, aby nový papež nasměroval pozornost na nebezpečí umělé inteligence. Když papež Lev XIV. prohlásil, že AI bude jednou z priorit jeho pontifikátu, cítila, že Bůh vyslyšel její modlitbu. Papež varoval, že bez vztahu k člověku se věda změní v „prázdnou, studenou skořápku“ a lidské srdce se ztratí v technologickém pokroku.



Megan Garcia se svým synem Sewellem Setzerem

Megan Garcia doufá, že příběh jejího syna se stane varováním pro rodiče i společnosti, které vyvíjejí umělou inteligenci. Je přesvědčena, že pouze zodpovědná regulace může zabránit tomu, aby technologie, jež má sloužit lidem, neničila jejich životy.

Zdroj: Rome Reports
(Redakčně upraveno)

Pondělí 13. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Jan Hanák – kněz **6:25** Bačkorám navzdory: Poslední etapou k cíli **6:42** V pohorách po horách: Moravský kras **7:00** Bohoslovci – Sloužit se všemi dary **7:30** Život na zámku Břežany **7:55** Otec Ivan **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** Portréty krajiny **9:30** Outdoor Films se Světlanou Jägerovou: Za žraloky **10:55** Předání proutěného řemesla **11:20** Žarošice, kostel sv. Anny: Jubilejní chrámy 2025 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Tajemná radost, Matka Rosa Vůjtěchová **14:10** V pohorách po horách: Ploská – Velká Fatra **14:25** Historie sklářství v Karolince **14:45** Noční univerzita: Pavel Kalina – Kostel pro 21. století **16:05** Vitráže v kapli Ducha Svatého **16:30** Dokořán: S Marií Retkovou **17:20** Duchovní krajina Novohradských hor: Krajem zaniklých vesnic pod Kamencem **18:00** Sedmihlásky (77. díl): Ta naša Anča **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Cesta domů **18:10** Jak vzniká řeka Želivka **18:30** Slávek Janoušek & kapela na Mohelnickém dostavníku **19:15** Modlitba za mír **19:18** Želiv, kostel Narození Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 [P] **19:30** V pohorách po horách: Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Když bolí tělo [L] **21:05** Filipínské Rugby – hra o život **21:50** V pohorách po horách: Plešivec v Krušných horách **22:05** K jádru věci **23:05** Albánie – Terra Incognita **23:35** V souvislostech **0:00** Se sládkem **0:35** Katedrála svatého Václava v Olomouci **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 14. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Osamu Okamura – architekt **6:25** Cenakolo: Svědectví o Lásce, milosrdenství a přátelství **7:10** Albánie – Metanoia **7:40** Můj chrám: Inga Petryčka, podnikatelka a politička, katedrála sv. Klimenta v Praze **8:00** Šebestián Kubinek, ten, co chodil s Bohem **8:35** Kostelní Vydří, kostel Panny Marie Karmelské: Jubilejní chrámy 2025 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** V souvislostech **9:30** NAJEDNO: Richard **10:00** Noční univerzita: Otto Neubauer: Naděje pro druhé **11:05** Liběšice u Žatce, kostel Navštívení Panny Marie a sv. Martina: Jubilejní chrámy 2025 **11:13** Jezuitské redukce v Paraguayi **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Jak potkávat svět: S Laďkou Košíkovou **14:30** Padající andělé **14:55** Muzikanti, hrajte: Orchestr Grande Moravia **16:00** Dejme dětem rodinu: PhDr. Jana Kovařovicová – Terapeutické rodičovství **17:25** Pražská Loreta **18:00** Sedmihlásky (77. díl): Ta naša Anča **18:05** Hugo a hvězda: Poutník **18:15** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **18:40** Magazín Mary's Meals **19:00** Více než píseň (5. díl): Lucia Launerová a píseň Můj Abba **19:15** Modlitba za mír **19:18** Praha-Břevnov, bazilika sv. Markéty: Jubilejní chrámy 2025 [P] **19:30** V pohorách po horách: Pavlovské vrchy **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Klapka s Danuší a Pavlem Kubátovými [P] **22:20** Terra Santa News: 8. 10. 2025 **22:40** Má vlast: Slavnostní koncert Moravské filharmonie z Arcibiskupského paláce v Olomouci **23:30** Mariánské korunovace v dějinách **0:00** Amazonský sen – Integrální ekologie v akci **0:31** Vodopády milosrdenství **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 15. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Haig Utidjian – dirigent **6:25** Ježíšovi učedníci **6:55** Noční univerzita: Pavel Kalina – Kostel pro 21. století **8:10** V pohorách po horách: Zemská brána – Orlické hory **8:20** Pri kávičke: S Mons. Františkem Trstenským **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** O zaniklé Karvinné **10:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L] **11:00** Okřídlení sousedé: Ptáci a skla **11:20** Dobrá Voda

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

- Vysílání denně **6.00 - 1.00 hod.**
- Denně: **8.00**; **16.00 hod. -** programová nabídka TV NOE **(změna programu vyhrazena)**

Podrobnosti na *www.tvnoe.cz*

u Nových Hradů, kostel Panny Marie Těšitelky: Jubilejní chrámy 2025 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Výpravy do divočiny: Ryby pod vlivem chemie **14:05** Z krajin za obzorem: MFF Strážnice 2025 **15:40** Dobrá firma **16:10** Když bolí tělo **17:15** ARTBITR – Kulturní magazín **17:30** Terra Santa News: 15. 10. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky (77. díl): Ta naša Anča **18:05** Hugo a hvězda: Cesta **18:15** Na jedné cestě **18:30** Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **19:15** Modlitba za mír **19:18** Bohosudov, bazilika Panny Marie Bolestné: Jubilejní chrámy 2025 [P] **19:30** V pohorách po horách: Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Papa Leone [L] **20:45** Sloup, kostel Panny Marie Bolestné: Jubilejní chrámy 2025 **20:55** Noční univerzita: Sr. Dominika P. Konečná OSF: Naděje ve zkouškách [P] **22:00** Carlo Acutis **22:35** Generální audience papeže Lva XIV. **22:55** Hovory z Rekovic: Dalibor Norský **23:15** Expedice Rembaranka: Do hlubin časů **0:00** Leoš Janáček: Sinfonietta: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2021 **0:30** Magazín Mary's Meals **0:50** Záblesk z Tibetu, Čína **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 16. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Miluše Voborníková – zpěvačka **6:30** Kaplani naděje: P. Václav Tomiczek **6:40** Příběhy psané životem: BanglaKids – únik z chudoby **7:10** Hlubinami vesmíru s Ing. Anežkou Srbljanović: Kupy galaxií, 2. díl **7:50** Svět – Neobyčejné ženy **8:20** Terra Santa News: 15. 10. 2025 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Jsem N: Oběť **9:25** Duo Vrámoll: Dějiny hudby v kostce **10:30** K jádru věci **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Wolfgang Amadeus Mozart: Mše C dur „Korunovační": Smetanova Litomyšl **13:25** Generální audience papeže Lva XIV. **13:55** Outdoor Films s Janem Jenkou a Lukášem Kuldou (82. díl): S parkuristy do světa **15:25** Arménie – Panna Maria, posila naší víry **15:55** Chvění duše: Antonio Vivaldi **16:40** Klapka s Danuší a Pavlem Kubátovými **18:00** Sedmihlásky (77. díl): Ta naša Anča **18:05** Hugo a hvězda: Město **18:15** Ovečky: 29. neděle v mezidobí [P] **18:35** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a svatý František **19:00** Jsem N: Radost **19:15** Modlitba za mír **19:18** Praha-Vyšehrad, bazilika sv. Petra a Pavla: Jubilejní chrámy 2025 [P] **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Vůně odpuštění **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Mezi pražci: Říjen 2025 [P] **22:10** Pod lampou [P] **0:15** O zaniklé Karvinné **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 17. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Marie Rottrová – zpěvačka **6:30** Dům ze skla?: S P. Petrem Augustinem Benešem CSsR. **7:35** Cvrlikání (95. díl): Kluk z Husovky **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Vincentova cesta **9:35** Můj chrám: Michaela Šojdrová, politička, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kroměříži **9:55** Když bolí tělo **11:00** Šebestián Kubinek, ten, co chodil s Bohem **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Daruj písničku **14:05** Večer s folklorem **16:10** Papa Leone **16:55** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **17:25** NAJEDNO: Richard **18:00** Sedmihlásky (77. díl): Ta naša Anča **18:05** Hugo a hvězda: Svoboda **18:15** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **18:55** Na Cyrilometodějské stezce: Bunč – Velehrad **19:15** Modlitba za mír **19:18** Hluboké Mašůvky, kostel Navštívení Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **19:26** Růžencová pouť 2024 **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci [L] **21:05** Poletuchy: Na skok do lázní **21:55** Dokořán: S Barborou Kodetovou **22:45** V pohorách po horách: Godula **22:55** Hrubá hudba na Crossroads 2021 **23:25** Dejme dětem rodinu: PhDr. Jana Kovařovicová – Terapeutické rodičovství **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 18. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Jan Potměšil – herec **6:25** Goralská obec Čierne **7:25** Klapka s Danuší a Pavlem Kubátovými **8:35** Křemešník, kostel Nejsvětější Trojice: Jubilejní chrámy 2025 **8:45** Sedmihlásky (77. díl): Ta naša Anča **8:50** Ovečky: 29. neděle v mezidobí **9:10** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **9:40** Viděli jsme **9:45** Dejme dětem rodinu: PaedDr. Petra Pávková – Adopce [P] **11:15** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Duchovní menu **12:30** Pod lampou **14:40** Jak potkávat svět: S Borisem Urbánkem **16:15** Středoafrická republika – Vzpoura duchů lesů a vod **16:45** Valašská svatba rožnovská: Rožnovské slavnosti 2025 [P] **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 29. neděle v mezidobí [P] **18:20** Rok v ráji **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Modlitba za mír **19:18** Provodov, kostel Panny Marie Sněžné: Jubilejní chrámy 2025 **19:25** Příroda kolem nás: Krmítko v lese. Podzim v okolí města. Procházka Lovětínskou roklí **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: Martina Ptáčková [P] **20:50** V pohorách po horách: Krajinou Josefa Lady – Hrusice [P] **21:00** Dobrodružství před kamerou **22:00** The Chosen V. (5. díl): Kvůli mně [P] **23:05** Benefiční koncert pro varhany: Ostrava, katedrála Božského Spasitele **0:40** Svědkové největší lásky: 19 alžírských mučedníků **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 19. 10. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:55** Dědek a jeho kreslený svět: Štěstí trochu jinak **7:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 29. neděle v mezidobí **7:20** Mezi pražci: Říjen 2025 **9:30** V pohorách po horách: Konečná, Bílý kříž v Beskydech **9:40** Nepřítelem osudu **10:15** Bohosudov, bazilika Panny Marie Bolestné: Jubilejní chrámy 2025 **10:30** Mše svatá z kostela Božského srdce Páně: Nový Bohumín [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Dokořán: Martina Ptáčková **14:00** Muzikanti, hrajte: Túfaranka **15:05** Noční univerzita: Sr. Dominika P. Konečná OSF: Naděje ve zkouškách **16:10** Svatá Hora, bazilika Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **16:20** Outdoor Films s Martinem Chvojem: Cestování a focení je mou vášní **18:00** Sedmihlásky: Seděla na jamě **18:05** Ovečky: 29. neděle v mezidobí **18:25** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **18:55** Hrací strojek **19:05** V pohorách po horách: Boží hora – Žulovská pahorkatina **19:15** Modlitba za mír **19:18** Horní Police, kostel Navštívení Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 [P] **19:26** Poutníci času: S kapelou The Tap Tap **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen V. (5. díl): Kvůli mně **21:10** NAJEDNO: Anna [P] **21:40** Mladí mladým: Svatováclavský hudební festival 2022 **22:55** Jak potkávat svět: S profesorem Jiřím Hlaváčem **0:25** Viděli jsme 5+ **0:50** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

LUX TELEVÍZIA

Programové tipy TV LUX od 13. 10. 2025 do 19. 10. 2025

ZMENA PROGRAMU VYHRAZENA. Viac informácií na **www.tvlux.sk**

Pondelok 13. 10. o 16:05 hod.: V škole Ducha / Zaneprázdnenosť

Duchovná obnova s o. Jánom Bucom, nakrútená v kúpeľoch Nimnica.

Utorok 14. 10. o 21:10 hod.: Zrnko neba

Tisíce detí na Slovensku sa pravidelne modlia za deti v chudobných krajinách a pomáhajú im. Misijné zrnká v Košiciach, Prešove, Radaticiach, Bardejove a v Miloslavove pri modlitbe ruženca postupne odkrývajú príbehy svojich rovesníkov v Mozambiku.

Streda 15. 10. o 9:45 hod.: Svätá omša zblízka / Úkon pokánia

V ďalšej časti relácie „Svätá omša zblízka" sa dozviete, čo je to „asperges" a aké sú rôzne formy úkonu kajúcnosti.

Štvrtok 16. 10. o 16:40 hod.: Nápovedy z vedy / „Život" vo virtuálnom priestore

V dnešnej časti sa s psychológom Jurajom Holdošom z Katolíckej univerzity budeme rozprávať o pozitívach a negatívach trávenia času na internete, o tom, čo je digitálny detox, nakoľko je potrebný, a či sa dá „uinternetovať" k smrti.

Piatok 17. 10. o 21:30 hod.: Vtáčik

Bartolomej je materiálne zabezpečený, no napriek tomu nenachádza viac v živote zmysel a chystá sa ho ukončiť. Karty však zamieša „zázrak" v podobe vtáčika, ktorý mu v osudnú chvíľu narazí do okna.

Sobota 18. 10. o 9:45 hod.: Vysviacka nového biskupa

Priamy prenos svätej omše, pri ktorej bude vysvätený nový biskup P. Pavol Šajgalík OFMCap.

Nedeľa 19. 10. o 20:30 hod.: The Chosen / Posledné znamenie

Seriál o živote Ježiša, prerozprávaný z pohľadu ľudí, ktorí ho stretli. Ježiš privedie Lazára späť k životu – a spustí reťaz udalostí, ktoré povedú k jeho vlastnej smrti.

BREVIÁŘ PRO LAIKY — 11. – 18. ŘÍJNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 10.		PO 13. 10.		ÚT 14. 10.		ST 15. 10.		ČT 16. 10.		PÁ 17. 10.		SO 18. 10.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1741	1961	1197	1329	1708	1924	1563	1761
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	784	883	786	884	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1559	1756	1198	1330	1708	1925	1673	1893
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1682	1761
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	813	914
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1743	1962	1201	1334	1710	1926	1682	1762
Antifona k Zach. kantiku	720	813	1155	1284	1170	1300	1743	1963	1202	1334	1562	1760	1563	1762
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1744	1963	1202	1334	1711	1927	1683	1762
Závěrečná modlitba	721	813	1156	1284	1558	1755	1560	1757	1561	1758	1562	1760	1564	1763
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	792	890
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1684	1763
Závěrečná modlitba	721	813	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1564	1763
Nešpory:	**SO 11. 10.**													
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1560	1757	1207	1340	1714	1932	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1749	1968	1211	1344	1717	1934	810	911
Ant. ke kant. P. M.	720	813	721	813	1164	1294	1180	1310	1750	1969	1211	1344	1563	1760	721	814
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1750	1969	1211	1345	1718	1936	811	911
Záv. modlitba	721	813	721	813	1165	1295	1558	1755	1560	1757	1561	1758	1562	1760	722	814
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 12. 10. – 28. neděle v mezidobí
1. čt.: 2 Král 5,14–17
Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4
Odp.: srov. 2b *(Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.)*
2. čt.: 2 Tim 2,8–13
Ev.: Lk 17,11–19

Pondělí 13. 10. – ferie
1. čt.: Řím 1,1–7
Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4
Odp.: 2a *(Hospodin uvedl ve známost svou spásu.)*
Ev.: Lk 11,29–32

Úterý 14. 10. – nezávazná památka sv. Kalista I.
1. čt.: Řím 1,16–25
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: 2a *(Nebesa vypravují o Boží slávě.)*
Ev.: Lk 11,37–41

Středa 15. 10. – památka sv. Terezie od Ježíše
1. čt.: Řím 2,1–11
Ž 62(61),2–3.6–7.9
Odp.: 13b *(Pane, ty odplácíš každému podle jeho díla.)*
Ev.: Lk 11,42–46

Čtvrtek 16. 10. – nezávazná památka sv. Hedviky nebo sv. Markéty Marie Alacoque (v ostravsko-opavské diecézi: slavnost sv. Hedviky)
1. čt.: Řím 3,21–30a
Ž 130(129),1–2.3–4.5–6a
Odp.: 7bc *(U Hospodina je slitování, hojné u něho je vykoupení.)*
Ev.: Lk 11,47–54

Pátek 17. 10. – památka sv. Ignáce Antiochijského
1. čt.: Řím 4,1–8
Ž 32(31),1–2.5.11
Odp.: 7ac *(Tys mé útočiště, zahrneš mě radostí ze záchrany.)*
Ev.: Lk 12,1–7

Sobota 18. 10. – svátek sv. Lukáše
1. čt.: 2 Tim 4,9–17b
Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18
Odp.: srov. 12a *(Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.)*
Ev.: Lk 10,1–9

Matice cyrilometodějská s. r. o. Knihkupectví a zásilková služba

LITURGIE

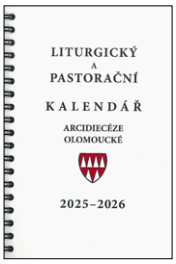
ORDO MISSAE • MEŠNÍ ŘÁD ŘÍMSKÉHO MISÁLU Z ROKU 1962 DOPLNĚNÝ O VYBRANÉ ZPĚVY, MODLITBY A NÁVOD KE SVATÉ ZPOVĚDI
Sestavil P. Jakub Václav Zentner FSSP • Redakční spolupráce P. Štěpán Smolen • Kresby v mešním řádu Stefano Mazzeo

Vyšlo s církevním schválením. Tato liturgická kniha kapesního formátu obsahuje Mešní řád Římského misálu z roku 1962 (latinsky a česky) doplněný o vybrané zbožné písně známé i méně známé, chorální ordinária i další chorální zpěvy, modlitby a podrobný návod ke svaté zpovědi.



Kněžské bratrstvo sv. Petra, z. s.,
ve spolupráci s nakladatelstvím Flétna
Váz., A6, 110x152 mm, 688 stran, 449 Kč

KALENDÁŘE



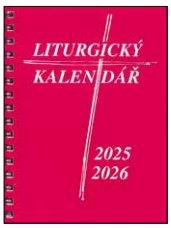
LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDÁŘ ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2025–2026
Zpracoval P. Václav Škvařil
Úvod Josef Nuzík, arcibiskup olomoucký

Tento liturgický kalendář je určen výhradně pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý den uvedena jména kněží a jáhnů, kteří zemřeli v posledních třiceti letech. Aby se mohlo úžeji prožívat spojení farností s kněžským seminářem, jsou také stanoveny dny, kdy se určené farnosti zvláště modlí za seminář a bohoslovci zase za tyto farnosti.

Vydalo Arcibiskupství olomoucké
v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o.
Kroužková vazba, 112x170 mm, 190 stran, 98 Kč

LITURGICKÝ KALENDÁŘ NA ROK 2025–2026
Uspořádal P. Jan Šlégr • Odpovědný redaktor Jiří Kula

Oficiální průvodce liturgickým rokem České biskupské konference. Praktická pomůcka pro duchovní i laiky napoví, kdy se slaví církevní svátky a památky, a provede jednotlivými liturgickými obdobími.



Katolický týdeník
ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Kroužková vazba, 105x140 mm,
172 stran, 149 Kč

DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁŘEM

Denní kalendář s občanským a liturgickým kalendáriem na rok 2026. Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu a citát z evangelia, jež připadá na daný den. Na začátku každého měsíce je uveden úmysl papeže a národní úmysl Apoštolátu modlitby. Diář obsahuje také dostatečný prostor pro poznámky.





Paulínky
Váz., 145x205 mm,
392 stran, 249 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: *objednavky@maticecm.cz*

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stánkách *www.maticecm.cz*.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kimtl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezaměná to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: **svetlo@maticecm.cz**; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: **periodika@maticecm.cz**, tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: **objednavky@maticecm.cz**, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: **redakce@maticecm.cz**). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovensku republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávanie novinových zásielok povolené SP. š. p. ZsRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugorje aj.), se podrizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

Česká pošta | TZ | 2019/12030